

SAPNŲ PAGALVĖLĖ

Kartais, kai ateina laikas miegoti, Kakės Makės galvoje staiga vienas po kito ima rasti keisčiausi klausimai:

– Kur žiemoja vienaaragiai? Ar skraidantys kilimai deda kiaušinius? Kiek sveria vaivorykštė? Kodėl žuvys neturi antakių? Ar vaiduokliai siusioja? Kas undinėms daro šukuosenas?

Kai galvoje tiek daug minčių, užmigti ne taip paprasta.

– Reikia kažką su tuo daryti! – susirūpino mama, žvelgdama į sieninį laikrodį.

– Mes jau perskaitėme visas pasakas! – atsiduso tėtis ir nusižiovavo taip, lyg ruošūsi praryti pusę kambario.

– Ir apie Netvarkos nykštuką, ir apie Nanaisą su Mamaisa, ir apie piratus, ir apie Dantukų fėją, ir apie Pasakų princą... – suniurnėjo mieguistas Netvarkos nykštukas.

– Uhu, uhu, – jam pritarė Nanaisa ir Mamaisa.

Kai miegas neima, kartais prireikia viso būrio padėjėjų knygoms skaityti.

– Pala pala, – Kakė Makė trumpam susimąstė, – istorijos apie Pasakų princą tikrai dar nebuvo!

– Nebuvo, nebuvo! – kilstelėjo galvą Pasakų princas, nors ką tik patenkintas snaudė kamputyje, apsikabinęs Čiūčią.

– Kai aš buvau maža mergaitė, man užmigti padėdavo Sapnų pagalvėlė, – tarė senelė.

- Kas tokia? - sukľuso Kakė Makė.

- Sapnų pagalvėlė. Iki šiol turiu tokių keletą. Imk, duosiu ir tau vieną, - nusišypsojo senelė.

Kakė Makė prisiglaudė skruostu prie senelės duotos pagalvės. Ši buvo minkšta, švelni ir skaniai kvėpėjo.

- O kaip ji veikia? - paklausė Kakė Makė, įsitaisydama savo lovelėje.

- Labai paprastai. Tereikia padėti ant jos galvą, užsimerkti ir prisiminti patį geriausią savo sapną. O jei tokio neturi arba neatsimeni, reikia imti ir jį įsivaizduoti. Tada Sapnų pagalvėlė supras, kokie sapnai tau patinka, ir atsiųs vieną labai panašų arba dar geresnį.

- Tik vieną? - Kakė Makė suraukė antakius. - Kodėl tiek mažai?

- Na, kartais sapnų būna ir daugiau, - atsakė senelė. - Kartais jie lyg spalvotas traukinukas rieda vienas paskui kitą, tik spėk sapnuoti.

- Oho! - apsidžiaugė Kakė Makė. - Tada verta pabandyti. Senele, o koks tavo pats geriausias sapnas?

- Mmm, - senelė atsisėdo į fotelį ir prisimerkė. - Man labai patinka sapnas apie siūlus.

TĒČIO SAPNAS

Tētis truputj pagalvojo ir ģēmē pasakoti:

– Man labiausiai patiko vienas sapnas, kuriame aš buvau pats tikrausias piratų laivo kapitonas! „Pasiruošt šturmui!“ – rēkiau visa gerkle, kai horizonte pasirodē nematytas laivas. Mes iškēlēmē visas bures ir didžiuliu greičiu skrodēmē bangas. „Pirmyn!“ – šaukiau aš, o visa komanda man pritarē: „Hei hou, špyga taukuota, tegyvuoja mūsų kapitonas!“ Bet staiga mūsų laivą kažkas truktelējo atgal, taip smarkiai, kad net nusiritau nuo kapitono tiltelio. Tiesiai už borto pasirodē milžiniški čiuptuvai. Jie rangēsi j šalis ir taikēsi apsvyti visą laivo denj. Tai buvo kalmaras Voldemaras, amžinai alkanas jūrų siaubūnas.

– Volde... kas? – nesuprato Kakē Makē.

– Voldemaras. Iš tikrųjū tai aš jį sugalvojau, kai nebuvo kas veikti, todėl kartais jis ima ir prisisapnuoja, – paaiškinō tētis ir pasakojo toliau. – Mes kovēmēs narsiai, ypač aš. Gynēmēs viskuo, kas buvo po ranka – ir kardais, ir šautuvais, šakutēmis, šaukštais ir peiliais, netgi keptuvēmis ir puodais, – bet kalmaras buvo stipresnis ir prarijo mus visus kartu su laivu.

- Tėti, čia juk visiškas košmaras! - Kakė Makė užsidengė akis.

- Aha, aš irgi taip iš pradžių pagalvojau, bet kai patekau į Voldemaro pilvą, pamačiau, kad jis prarijo ne tik mus, bet ir kavinę su visais staliukais, virėjais ir padavėjais, ledų kioskelį, nedidukę negyvenamą salą su puikiu smėlietu paplūdimiu ir dar bebrų užtvanką su visa bebrų šeimyna. Mus išvydę kavinės padavėjai labai apsidžiaugė, nes, matyt, jau senokai nuobodžiavo be darbo, todėl pakvietė mus pietų ir pavaišino jūrų agurkų sriuba su žuvies kukuliais. Turiu pasakyti, kad aptarnavimas buvo aukščiausios klasės! Paskui mes nusipirkome ledų. Aš suvalgiau keturias porcijas citrininių ir dar dvi braškinių. Tada pasijutau toks apsunęs, kad priguliau tiesiai ant smėlio negyvenamoje saloje. Atsimenu, buvo taip gera - saulė maloniai šildė, o danguje nė vieno debesėlio...

- Tėti, juk tu buvai kalmaro pilve, iš kur pilve saulė? - nepatikėjo Kakė Makė.

- Hmm, - susimąstė tėtis, - gal Voldemaras ir saulę buvo prarijęs? Nežinau, bet kai pailsėjau, supratau, kad jau laikas namo. Todėl paprašiau bebrų, kad sutaisytų mūsų laivą, mat po mūsų laivo šone atsivėrė didžiulė skylė. Vyriausiasis bebras sutiko mums padėti, bet su viena sąlyga - jis norėjo, kad priimčiau jo sūnų į laivą dirbti junga, nes jo sūnus nuo pat mažumės svajojo užaugęs tapti piratu. Aš, aišku, iš karto sutikau. O kai laivas buvo suremontuotas, mes visi išplaukėme į jūrą. Matai, jei labai nori ir sieki savo svajonės, gali tapti bet kuo, net jei esi tik paprasčiausias bebras, prarytas milžiniško kalmaro.

- Žinai, tavo sapnas labai keistas, - nusižiovavo Kakė Makė. - Kažin, ar aš norėčiau susapnuoti, kad mane praryja milžiniškas kalmaras...

- Net pašiurpau beklausydamas! - nusipurtė Netvarkos nykštukas. - Sapnuoti reikia tvarkingus sapnus, o čia kažkokia betvarkė, - pridūrė. - Geriau paklausykit, ką aš kartą susapnavau.

